

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2023. év június hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.100/2022/88. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék 2023. január 6. napján kihirdetett 7.B.100/2022/88. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, és (2) bekezdés a), c), e), és f) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérletében, és a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettében.

[2] Ezért Terhelt1 vádlottat - halmazati büntetésül - 17 év szabadságvesztésre, és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[3] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

[4] Ezenkívül rendelkezett a bűnjelről, és kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére, további 38.250,- forint állam általi viseléséről határozott.

[5] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás végett, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, azzal, hogy a vádlott 40 év kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Terheltl vádlott védője enyhítéséért fellebbezett.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.876/2020/38. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

[7] Hangsúlyozta, hogy a bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott. Álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, melyek értékelését követően állapította meg az ítélet történeti tényállást.

[8] Hangsúlyozta, hogy a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, cselekményének minősítése törvényes.

[9] A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a bűnösségi körülményeket a törvényszék túlnyomórészt helyesen vette számba, azonban elmulasztotta értékelni a gátlástalan, fondorlatos, orvul történt elkövetési módot.

[10] Érvelése szerint a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket elkövető, a következményekkel teljesen közömbös, és a megbánás egyetlen jelét sem mutató vádlott társadalomra oly mértékben veszélyes, hogy vele szemben kizárólag határozatlan idejű szabadságvesztés alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréshez. Azt is hangsúlyozta, hogy főként e speciális prevenció igényli, hogy a vádlottal szemben a másodfokú bíróság életfogytig tartó szabadságvesztés szabjon ki azzal, hogy a vádlott legkésőbbi időpontban, tehát 40 év kitöltését követően legyen csak feltételes szabadságra bocsátható.

[11] A törvényszék egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

[12] A védő fellebbezésének írásbeli indoklásában a büntetést célzó enyhítésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta.

[13] Hangsúlyozta, hogy meglátása szerint a törvényszék az ítéleti tényállást helytelenül állapította meg, vitatva védenca szándékát az általa megvalósított cselekményével. Ugyanis, álláspontja szerint Terheltlt semmilyen emberölési szándék nem vezette, noha a rendőrség tagjaival szemben fennálló ellenszenvét nem tagadta. Kitért arra is, hogy 2016-ban a Járásbíróság² parkolójában a rendőrök olyan jövőbeni eseményeket helyeztek kilátásba, melyekkel védenca tisztában volt, hogy nem fedik a valóságot, ugyanis korábban már 19 napot eltöltött az IMEI-ben, és onnan el is bocsátották.

[14] Kiemelte, hogy védenca bűnügyi felügyelete alatt sok esetben volt részese a vegzáló jellegű, szükségtelen, és indokolatlan rendőri ellenőrzésnek, ami tovább növelhette antipátiáját a rendőrség állományával szemben. Azt is hangsúlyozta, hogy ez alatt mindvégig betartotta a kényszerintézkedés magatartási szabályait, noha dönthetett volna úgy, hogy kihasználva a hézagos rendőri kontrollt, megszökik, ebből pedig az következik, hogy az előre kitervelt emberölési kísérletről szó sem lehet. E körben hivatkozott az EH 2013.04.B7.I. számú bírósági határozatra.

[15] Ismét felsorolta a perbeszédében is hangoztatott „szarvashibákat”, melyeket meglátása szerint a rendőrség követett el védenca átkísérése közben otthonából a kórházba és vissza. Így például a motozás-, ruházatátvizsgálás hiányát.

[16] Szintén vitatta az aljas indokból és célból elkövetést. Érvelése szerint mivel a két konkrét sértett nem is ismerte korábban a vádlottat, így a minősítő körülmény fogalmi elemei, mint a bosszúvágy eleve kizárt.

[17] Álláspontja szerint védenca szándéka csakis súlyos, vagy életveszélyt okozó testi sértés okozására irányult, mikor a két rendőrt bántalmazta a gépjárműben. Ennek alátámasztására a BH 2006.8.240.I. számú döntésre hivatkozott.

[18] Végül a védenca elmeállapotára vonatkozó szakértői megállapítások aggályát vetette fel. Egyrészt nehezményezte, hogy az általa felkért szakértő⁸ - szakértő⁹ szakértőpáros magánszakvéleményét a törvényszék csupán okirati bizonyítékként értékelte. Másrészt hivatkozott a Váci Járásbíróság 3.B.147/2020. ügyben keletkezett szakértő³-szakértő¹⁰ szakértők véleményére, mely alapján védenca felmentése vált szükségessé kóros elmeállapota miatt.

[19] A vádhatóság súlyosításra irányuló fellebbezését eltúlzottnak, a valóságtól elrugaszkodottnak, és abszolúte elfogadhatatlannak értékelte.

[20] Mindezek alapján elsődlegesen a minősítés megváltoztatását, emberölés büntetnének kísérlete helyett a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnében, és a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2)

bekezdés szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettének megállapítását indítványozta. Másodlagosan pedig, a Btk. 17. § (2) bekezdésére figyelemmel védence büntetésének korlátlan enyhítését.

[21] A nyilvános ülésen Terhelt1 vádlott közölte, hogy nem kíván jelen lenni.

[22] Az ügyész a perbeszédében a fellebbezésben foglaltakat maradéktalanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a másodfokú felülbírálat korlátozott. E körben felhívta rá a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a védő fellebbezésnek indokolásában kifejtett, a tényállást, és a minősítést is vitató érvelés nem foghat helyt. Ugyanis a Be. 590. § (3) bekezdése alapján, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, valamint a Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja alapján az 583. § (3) bekezdése szerinti fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett rendelkezésre a későbbiekben nem terjesztheti ki.

[23] Kiemelte, hogy a vádlott azt mindvégig elismerte, hogy a gépjárműben támadást intézett az őt kísérő rendőrökkel szemben, és ezzel sérülést okozott.

[24] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat lényegében megtartotta, olyan eljárási szabálysértést nem valósított meg, ami az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. A rögzített tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott tudattartamára, és bűnösségére. A bűncselekményeket is törvényesen minősítette.

[25] Az ügyész szerint a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel, hiányolva a gátlástalan, fondorlatos, orvul történt elkövetési módot, mely tovább súlyosít.

[26] Megismételte, hogy a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket elkövető, a következményekkel teljesen közömbös vádlott esetében, a speciális prevenciót szem előtt tartva, a büntetéskiszabási elveknek kizárólag a határozatlan tartalmú szabadságvesztés kiszabása felel meg. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla Terhelt1 vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabjon ki azzal, hogy a vádlott a legkésőbbi időpontban, tehát 40 év kitöltését követően, legyen csak feltételes szabadságra bocsátható. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[27] A védő a nyilvános ülésen előadott perbeszédét – fellebbezésében foglaltakat fenntartva – annak hangsúlyozásával kezdte, hogy védence 2016-ig a társadalom megbecsült tagja volt, polgárőr, akinek mellette bejelentett állása volt. Majd mennyasszonya „eltűnése” után kezdődött a „vesszőfutása”, a „kálváriája”, ami ide vezetett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tüzetes bizonyítási eljárást végzett el, majd alapos mérlegelés utána

állapította meg a tényállást. Ezen tényállást azonban több ponton is vitatta perbeszédében. E körben ismét hangsúlyozta, hogy bár valóban indokolatlanul vegzálta a rendőrség védencét, és emiatt Terheltnek sem volt harmonikus a kapcsolata a testülettel, azonban az ölési szándéka nem bizonyított. Ugyanis semmi nem bizonyította, hogy a két rendőr életét akart volna kioltani a gépjárműben. Utalt rá, hogy amennyiben meg akart volna szökni, azt már korábban megtehetette volna, a bűnügyi felügyelet során azonban mindvégig példásan viselkedett. Megjegyezte, hogy a kísérésnél a rendőrség is nagyot hibázott, akár előírja ORFK rendelet, akár nem, mindenképpen meg kellett volna motozniuk mielőtt a gépjárműbe ültetik védencét, mint „fogvatartottat”. A minősítő körülmények közül az előre kiterveltség, és az aljas indokból történő elkövetés hiányára vonatkozó érveit, a fellebbezésének indokolása szerint változatlan formában megismételte. Érvelése szerint védencét legfeljebb eshetőleges szándék vezérelhette, mely alapján az előre kiterveltség fogalmilag kizárt. Védence elmeorvosi vizsgálataira vonatkozóan hangsúlyozta, hogy az egyik szakértőpáros közepes-, vagy súlyos fokú korlátozottságot, míg a másik beszámítási képességének teljes hiányát állapította meg. Mindezek alapján a minősítés megváltoztatását, és védence büntetésének korlátlan enyhítését indítványozta.

[28] A kétirányú fellebbezések nem vezettek eredményre:

[29] A Fővárosi Ítéltábla Be. 583. § (3) bekezdés) a) pontja alapján a fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (3) alapján kizárólag a kiszabott büntetésre vonatkozó részében bírálta felül.

[30] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a (3) és a (4) bekezdésben meghatározott esetben az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, továbbá a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést.

[31] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az érdemi felülbírálatnak nem volt akadálya, az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ítéltábla a Be. 607. § (1) bekezdés szerinti megszüntetést, felmentést, illetve a Be. 608. § (1) bekezdés szerinti hatályon kívül helyezést megalapozó okot nem észlelt.

[32] A törvényszék a bejelentett fellebbezések irányultságára ítéletét írásban a Be. 562. (2) bekezdésére alapítottan szerkesztette, mely az eljárási szabályoknak megfelelő (elsőfokú ítélet 9. oldal [40] bekezdés).

[33] A kizárólag a büntetés mértékére irányuló fellebbezésekre figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése és az 591. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak

alapján korlátozott, így az ítéltábla nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[34] A törvényszék igen alapos bizonyítást vett fel, 13, részben zárt folytatólagos tárgyalási napon. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat törvényesen szerezte be, ennek megfelelően a törvényes figyelmeztetések után hallgatta ki a vádlottat, és a tanúkat, szerezte be az okiratokat, és a szakvéleményeket.

[35] Terhelt1 vádlott a 2023. január 4. napján tartott tárgyaláson bejelentette, hogy nem kíván a tárgyaláson jelen lenni, és védője részére kézbesítési megbízotti feladatok ellátásával is megbízta (elsőfokú bírósági iratok 88. számú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldalán).

[36] Az elsőfokú bíróság az ügyészség által a vádiratban felajánlott bizonyítást lefolytatta továbbá a védelem bizonyítási indítványainak is széles körben adott helyt, a bizonyítási eljárás során részletesen megvizsgálta a bizonyítandó tényeket és megfelelően ellenőrizte a vádlott nyilatkozatait, védekezéseiket.

[37] Az igazságügyi orvosszakértői, és elmeorvosszakértői véleményt, illetve az okirati bizonyítékokat (rendőri jelentéseket, szemlejegyzőkönyvet, fényképmellékletet, híváslistát, orvosi iratokat) ismertette.

[38] Összességében megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítást minden részletkörülmény vonatkozásában lefolytatta, a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[39] A védő fellebbezésének indoklásában írtakra figyelemmel az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a törvényszék a vádlottat érintő igazságügyi elmeorvosi, - és orvosszakértői véleményeket kellő mélységben értékelte. Ennek során a nyomozó hatóság általi kirendelésükre, 2020. május 23. napján adott Egyesített szakvéleményüket fenntartva, azt részben kiegészítve szakértő3, és szakértő4 igazságügyi elmeorvostan szakértőket a 2022. július 8. napján tartott tárgyaláson meghallgatta, és lehetőséget biztosított mind a vádlottnak, mind a védőnek, hogy hozzájuk kérdéseket, észrevételeket tegyenek (67. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 26-38. oldalig).

[40] Helyesen utalt rá a törvényszék, hogy a vádlott védője által felkért szakértő8 igazságügyi orvosszakértő, és szakértő9 igazságügyi pszichiáter szakértő 2020. október 20. napján kelt szakvéleményüket – a vádlott személyes vizsgálata nélkül – alakították ki, majd a

védő azt a Be. 190. § szabályainak megszegésével nyújtotta be a törvényszékhez (elsőfokú irat 16. sorszáma alatt). E körben az ítéltábla szükségesnek tartja rögzíteni, hogy az eljárási törvény az önvádra kötelezés tilalmának tiszteletben tartása miatt nem teszi kötelezővé a magánszakértői vélemény benyújtását, azonban a terhelt, illetve a védő köteles tájékoztatni az ügyben eljáró bíróságot, hogy szakértőnek adott megbízást. A tájékoztatási kötelezettség kiterjed továbbá a megbízott szakértő személyére, valamint a magánszakértői vélemény elkészítésének határidejére is. A törvény által magánszakértői vélemény elkészítésének előfeltételeként előírt szabályok megsértése azt eredményezi, hogy a magánszakértői vélemény bizonyítási eszközként nem, kizárólag észrevételként értékelhető.

[41] Továbbá a Váci Járásbíróság 3.B.147/2020. számú ügyében szakértő3 Tamás igazságügyi orvosszakértő és szakértő10 Judit igazságügyi elmeorvosszakértők 2022. november 28. napján, más ügyben adott szakvéleményüket felolvasta, majd végzéssel elutasította a jelen eljárásban történő bevonásukat, meghallgatásukat (elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 88/Vé/1., 88-VIII. végzés).

[42] Mindezek alapján helyesen vont le következtetést Terhelt1 vádlott elmeállapotára (elsőfokú ítélet 3. oldal [5] bekezdés).

[39] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. A minősítő körülményekkel kapcsolatban az ítéletben kifejtettek ugyancsak helytállóak (elsőfokú ítélet 7. oldalának [29-30] bekezdései). Az elsőfokú bíróság az irányadó 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét alapul véve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottat a tanú1, és tanú2 rendőrök halálának bekövetkezéséért egyenes szándék terhelte (elsőfokú ítélet [29] bekezdése). E körben kiemelendő a cselekmény motívuma, az elkövetés eszköze, annak jellemzői, az erő kifejtés, és a támadás helye. Az életfontosságú szervre célzottság szinte kivétel nélkül emberölési szándékra utal.

[40] A védő érvelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Btk. 164. §-a (8) bekezdésének I. fordulatában meghatározott életveszélyt okozó testi sértés nem tiszta veszélyeztetési bűncselekmény, mert az elkövetési magatartás csak az érintett egyik jogtárgyat – az emberi életet – veszélyeztet, a másik jogtárgyat – a testi épséget – viszont ténylegesen sérti. A testi sértés védett jogi tárgya az emberi test épsége, egészsége. Az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, de nem azonosítható a halál szükségszerű beállásának a lehetőségével. Az előbbiről akkor van szó, ha a testi sértés folytán megindult az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez vezethet, de rendszerint fennáll az életveszély megszüntetésére, illetőleg a halál elhárítására alkalmas beavatkozás lehetősége is, mint jelen ügyben is, a sértett szakszerű ellátása. Dogmatikailag tehát életveszélyt okozó testi sértés megállapításának akkor van helye, ha magatartása a testi sértésre irányul. Ekkor ugyanis az elkövető tudattartamában fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége. Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánuló tények elemzésének van tehát

kiemelt jelentősége. Az elsőfokú bíróság ítélete, és a fent részletezettek szerint a vádlott a sértettek nyaka, és arca irányába vágott a kés élével, ahol köztudomásúan létfontosságú szervek helyezkednek el (BH2017.174.). Fontos kiemelni azt is, hogy a tényállásszerű ölési magatartás az általános élettapasztalat szerint alkalmas a halál előidézésére.

[43] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tehát törvényesen következtetett a vádlott ölési szándékára és az inkriminált cselekmény emberölés kísérleteként minősítése megfelel az állandó ítélkezési gyakorlatnak.

[44] Az időbeli hatály vizsgálata kapcsán a törvényszék figyelemmel volt arra, hogy a 2020. évi CVIII. törvény a büntető törvény feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezéseit 2020. november 5. napjával kezdődően módosította. Ennek értelmében a Btk. az elbírálás idején hatályos 38. § (4) bekezdés e) pontja eb) alpontja mérlegelést nem tűrően írja elő, hogy nem bocsátható feltételes szabadságra, akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre emberölés büntette miatt. Így helyesen döntött a vádlottra kedvezőbb, elkövetéskori büntető anyagi jogszabályok alkalmazásáról (elsőfokú ítélet 7. oldalának [28]. bekezdése).

[45] A törvényhozó az élet elleni cselekményre 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó, a hivatalos személy elleni erőszak büntetével halmazatban 10 évtől 25 évet el nem érő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé.

[46] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hiánytalanul vette számba a vádlott javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az ügyészség által felhozott további súlyosító körülmény, mint fondorlatos elkövetési mód, az ítéltábla álláspontja szerint az előre kitervelt elkövetés velejárója, így külön nem értékelhető. Ugyanis „a kétszeres értékelés tilalma a büntetést befolyásoló körülmények értékelésénél is érvényes” (56. BK. vélemény I. pontja).

[47] A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglevő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[48] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabása indokolt. Az elsőfokú bíróság által, a középértéket kis mértékben meghaladó, 17 év szabadságvesztést a másodfokú bíróság a vádlott cselekményeivel összeegyeztethetőnek találta. Különösen az élet elleni cselekmény távoli kísérlete, és a vádlottnak elmeműködésének olyan sajátossága folytán, mely a bűncselekmény elkövetését megkönnyíthette. A személyének kiemelkedő társadalomra veszélyességére vont törvényszéki

következtetés helytálló. Ugyanis enyhítő körülmény, ha a cselekmény kísérleti szakban maradt, a nyomatéka pedig annál nagyobb, minél távolabb van a cselekmény a befejezettségtől, illetve a cselekmény következményei a befejezettséghez megkívánt eredménytől. Helyesen emelte ki a törvényszék azt is, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyát nagymértékben a cselekmény káros következményei határozzák meg, ezért azokat a büntetés kiszabásánál mindig figyelembe kell venni.

[49] Az ítéltábla a fenti bűnösségi körülményekre és a büntetési célokra, a bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, az elsőfokú bíróság által kiszabott 17 év szabadságvesztést arányosnak és a vádlott személyével is összeegyeztethetőnek találta, ezért annak sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott indokot.

[50] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama is helyesen került a törvényi maximumban meghatározásra.

[51] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, míg a mellékbüntetés törvényhelyeként a törvényszéki ítéletben írtakon túl rögzíti a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[52] A szabadságvesztés büntetés fegyház fokozata, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés, és az előzetes fogvatartás beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[53] A törvényszék az eljárás alatt lefoglalt bűnjelekről, és a bűnügyi költségről törvényesen rendelkezett.

[54] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[55] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról.

Budapest, 2023. év június hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.

előadó bíró

Dr. Patassy Bence

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.100/2022/88. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.72/2023/21. számú végzése által 2023. év június hó 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. év június hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke